

tetel enese üle võimust võtta — suru nad maha, Priido, ega see hea ei ole, kui viha ja waen inimese südames aset võtavad, ma ütlen sulle seda veel lord. „Minu päralt on lättemaksimine. Mina tahan lätte maksta, ütleb Issand“ — eks ja loe nõnda piiblist!”

„Ja, film filma eest, hammas hamba eest,“ seisab ta piiblis. Ehk arvad sa, naene, et mina seda peafelmi veel pean õnnistama, kes mind minu pärandusest ja majast välja ajab? Mine woodisse, naene, ja jäta mind minu viha lätte.“ — Nende sõnadega lükkas talupoeg oma naese lambriisse ja pani uffe tagant kinni, astus atna juure ja wahtis välja õue. Kui viha oli üle läinud, tuliwad temale pehmemad ja paremad mõtted päha. Ta mõtles oma nooreea peale, kuidas ta lapsepõlves oma nelja õe leffel, truu wanemate kaitsmise al üles kaswas. Mõnigi raske tund elust tuli temale meele: wiljaäpardus, loomade kaff — aga maja ja õuu jäiwad ifta veel puutumata. Koffu hoides wõis ifta veel elada. Siis suriwad wanemad, õed läfswad mehele, neile pidi nende osa wälja maksetama. Priido pidi ühe summa teise järele wõlgu wõtma. Ta oleks wõinud omale rikka naese wõtta ja afit oleks forras olnud, aga ta armastas waestlast Justinat, selle kofis ta enesele, lootes, et tubli naese kaasaitamisel ehk jõuab läbi lüüa, kuid asjata oli kõit tema lootus! Kõige wanem laps oli nõrk taimelene: tahe aasta joofful, mis laps elas, ei lahtunud arst palju majast, ja ta aptegirehknung tahtis maksta. Kolmanda lapse sündimise järele oli Justine taua raskete haige ja mitu wiljaäpardust järgimõdda tuli veel suure. Seda kõit oleks tema oma usindusega ja kofsubooidliku elamisega jõudnud ära kannatada ja ei oleks veel kinni jäänud, kui mitte tige naaber oma wale lahtusega Priido Eppler'ile oma abi ei oleks laela ajanud. Siig hilja märkas Priido, mis sugused mõtted tigelal ja teimil naabril tema maja kohta oliwad. Tema oli juba ammu kadeda filmaga Priido pärandust wahtinud ja soowis seda omale, sest et see tema krunni kõrwal oli ja temale wäga sündis. Sellest sai Priido alles siis aru, kui tema pärandusest ja warandusest midagi enam tema oma ei olnud. Ja nüüd alles näitas ennast lahke naaber teisest küljest; ta nõuudis halastama kõit tagasi, mis tema Priidole oli laenanud. Priido Eppler pidi kõige armsamad tülid ohwerdama ja homme enne walget oma perega majast lahtuma ja iigi-

dal olewasse mõisasse päiwilifeks minema. Tema wõis veel Jumalat tänada, et ta mitte lohata ei jäänud ja omale auusa töõga tohtis leiba teenida. Kui keegi aastate laupa peremees olnud ja forraga teist peab teenima ja

Piiwimaa kindralfuperintendent Gustav Dehru.

sega veel teimil naabri pärast, — oh Jumal! Wiha ajas kõit paremad tundmused südamest, ja Eppler näitas jälle rusikat naabri maja poole. Siis istus ta maha tooli peale ja lahtus, pea lae peale toetatud, natuke puhata. Ta oli hirmsaste wäsinud, asjata lahtus ta tultuda. Tema lahtas ätifelt üles ja läks õuue, kus kõiffigu põlluriistad